

over de Midler, de faa. Dette er ogsaa urimeligt. I det hele taget skal jeg slutte med at sige, at jeg tror at denne Sag, som den foreligger her, vil bringe liden Gavn og maaske gøre Skade i enkelte Tilfælde, Skade i de Tilfælde, hvor Arbejderne allerede nu ere forsikrede, og det er ikke faa Tilfælde, at Arbejderorganisationerne have bevirket, at Arbejderne ere blevne forsikrede i farlige Erhverv. Her vil den Skade komme, at de ikke ville faa noget i de første 13 Uger, hvori de altsaa nu faa. Saa vil der være en Mængde Tilfælde, hvor den ganske vist vil gøre Gavn, hvor Arbejderne faa en Erstatning, de ikke nu faa, men saa vil denne Lov ramme de smaa Arbejdsgivere ganske urimelig haardt, forekommer det mig. Jeg kan forstaa, at de Herrer Socialdemokrater gaa med til denne Lov, fordi Byrden herved udelukkende lægges over paa Arbejdsgiverne, og jeg kan til Nød forstaa, at ogsaa Storfabrikterne gaa med her, dels fordi de have det saaledes i Forvejen, og dels fordi det for dem ingen Rolle spiller, thi de ville lægge Byrden over paa Køberne af deres Varer, men det er mig ganske uforstaaeligt, at Landborepræsentanterne i denne Sal gaa med til denne Lov, for det vil være en meget stor Byrde for dem, og naar det ærede Medlem for Ringkøbing hævdede, at dette er det første Skridt, og at det ikke præjudicerer noget som helst, vil jeg dertil sige, at det tror jeg vil blive Tilfældet. Det ærede Medlem vil dog vist erkende, at naar vi have været 15—20 Aar om at faa denne Lov, vil der mindst gaa 15—20 Aar igen og maaske længere, inden vi faa en ny Lov. Jeg er vis paa, at hvis denne Lov bliver vedtagen, vil den staa som en Hindring for en god og sund Ulykkesforsikring.

Leth-Espensen: Jeg kunde næsten have frafaldet Ordet efter de forskellige Udtalelser, der ere komne frem, siden jeg forlangte det, og jeg skal nu ikke komme ind paa Enkelthederne, idet den Kritik, man har anvendt mod Lovforslaget forekommer mig tilstrækkelig. Det kunde maaske endog være vel meget af det gode. Man skulde næsten tro, der ikke kunde blive det allermindste tilbage af Lovfor-

slaget overhovedet efter den Behandling, det har faaet af alle Partier undtagen netop Reformpartiet. Dette Parti har i Reglen kun en Mand til at tale, og denne Mand har talt først og anbefalet det stærkt. Ellers have moderate, Socialdemokraterne og Højremænd, alle været enige om at fordømme Forslagets Enkeltheder. Dem skal jeg, som sagt, heller ikke komme ind paa. Hvad jeg i Korthed vil udtale mig om, er Forslagets Princip, det Grundlag, hvorpaa Forslaget hviler. Det synes jeg, er meget uheldigt. Dette at man saaledes laver en Klasselov, sætter Skel mellem Samfundsklasserne og siger: Nogle skulle være forsikrede mod Ulykkestilfælde, andre ikke, forekommer mig uheldigt. Jeg vil indrømme, at man kan indvende: Ja, hvorfor er der saa ikke talt imod det i Fjor. Jeg tænkte for Resten ogsaa paa at gøre det, men gjorde det ikke, fordi jeg mente som saa (Munterhed). . . Ja, det er nu ikke saa forfærdeligt morsomt. Jeg stod nemlig den Gang i det Parti, hvori det ærede Medlem, som sidder foran mig (J. C. Christensen), plejer at være Potte og Pande, og det er ganske naturligt, at jeg da sagde til mig selv som saa: Saalænge der endnu kun er Forhandling om Grundlaget, er der ikke Grund til at træde op mod mit Partis Ordfører, som jeg for øvrigt havde al Grund til at sympatisere med baade i denne Sag og i andre Sager. For saa vidt det gælder det humane i Lovforslaget, er jeg selvfølgelig enig med ham. Selvfølgelig vilde jeg ligesom han være glad, om vi fik en Ulykkesforsikringslov, der virkelig kunde sikre Arbejderne i al Almindelighed mod de Ulykker, der fremkomme ved uforskyldt Uheld. Det, jeg har mod det foreliggende Lovforslag er, at det fremkommer som en Klasselov. Det er en Beskyttelseslov, der ligesom andre Beskyttelseslove tager fra nogle og giver til andre, og Spørgsmaalet bliver da, naar man skal dømme om, hvorvidt en saadan Lov er human: Hvem faa disse Penge, og hvem skal af med dem? Saadan ser jeg paa denne Lov og paa andre Beskyttelseslove, og jeg ser ikke rettere, end at — det er for Resten ogsaa fremført fra flere Sider — de, der faa Fordelen, ere de blandt Arbejderne, der trænge